



# Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Szalay Mikály

Cím: Az „egységesített” arénauti forgalomról

Forrás:

Ujság

3p.

(Hely)

1928. 4. 25.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Olda

Osztályozás

Tárgy

385.85

Hely

Idő

„1928”

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

## Az „egységesített” arénauti forgalomról

Irta: Szalay Mikály dr.

Hétfőn nyílt meg az «egységes» arénauti közúti forgalom.

Lássuk csak!

Az Aréna-utó villamosvonala terjed a Váci uttól a Thököly-utig. Lehet vagy három kilométer. Megépítése óta szakadozott vonal. Az Angyal földön a Dráva-utcától a Podmaniczky-utcaig, az Andrássy-ut egyik oldalától a másikig és a Fásornak egyik oldalától a másikig nem építették ki.

Három évtizednél hosszabb idő alatt nem jutottunk el odáig, hogy ezeken a hiányokon segíthessünk és ma, mikor már megindult a forgalom egységes cégér alatt, még mindig nincsen meg az egység.

Ez az ostoba helyzet senki előtt sem volt titok és évtizedeken át városi közgyűlés, kormányhatóság és vállalatok időről-időre kimondták, hogy hetekre, vagy hónapokra terjedő záros határidő alatt meg kell csinálni az egységet, de nem csinálták meg, mert a felsorolt illetékes tényezők között sohasem volt és ma sincsen meg az egység.

Előbb két társaság között folyt a béka-egésharc. Ha ők megegyeztek volna, a Fásor két oldalán kellett volna 12 ölnyi sínt lerakni, hogy a két hálózat között szerves kapcsolat legyen. De nem lehetett, féltékenykedtek egymásra és a fővárosi és kormányhatóságai felhívásoknak és intézkedéseknek fittyet hánytak, mert nem akarták, hogy vonalaik valahogy egységbe kerüljenek, ami a közönségnek jó lett volna, de végeredményben talán egyik vagy másik elnöki, vagy vezérigazgatói állást feleslegessé tette volna.

Az Andrássy-uti lyuk és a Dráva-utcai szakasz beletartozott a Városi Villamos keretébe, de itt se lehetett előbremenni, mert az Andrássy-uton keresztül nem lehetett síneket lerakni: romlották volna a kocsikozót.

Jöttek nagy világfelfordulások és ezek kapcsán végre le lehetett fektetni az Andrássy-uton keresztül az itt hiányzó huszonnégy öl sínt.

A világfelfordulás és a később következő idők három hónapra három hónapra ígérték az egységes arénauti vonalat. Az ígéretés mindössze kilenc évig tartott. Tehát csak egyharmada az előző meddő harcok tartamának. Pedig most már csak két részletről, összesen talán 1—1½ kilométerről volt szó.

A nyugati nagy államokban ezt huszonnégy óra alatt, de mondjuk nyolc nap alatt meg is csinálták volna.

No de végre egy évvel ezelőtt nekiindultunk a nagy munkának. Bizony, bizony példátlanul nagy munka volt, mert egy év óta az arénauti vonalon különböző címek alatt mindössze kilencszer szedték fel a síneket és a köveket. Tartóhatott volna tovább is, mert elvégre «fel lehetett volna szedni» tizenegyszer is, sőt a rohamos munka ellenzőinek megnyugtatóására megállapíthatjuk, hogy ma is köveznek.

Szeptemberre megígérték a teljes vonalat december 26-án jelentették a kereskedelmi minisztériumnak, hogy kész a vonal és kéri a tanrendőri bejárást. És a minisztérium több sürgetést után csak április 14-én rendelte el a bejárást.

Nem tudom, hogy mit jelent az, ha egy vonal kész, de azt láttam, hogy azóta is éjjel-nappal szakadatlanul dolgoztak, kövezték, síneket raktak, drótokat húztak, szóval egyre készebbek lettek és a minisztérium — amely nem épít, csak rendel — négy hónapig készítette a kétsoros rendeletet.

A java azonban még hátra volna!

Athidalták a Niagarát, alagutat furtak az Alpeseiken keresztül, felépítették az Eiffel-tornyot, vasutat vittek London háziorai felett, feltalálták a kormányozható léghajót és repülőgépet, huszezernyi mérföldről is felfogják a hangot, drót nélkül sürgönyöznek a föld körül, repülnek Amerikából Európába és vissza, legújabbban a Gibraltári tengersizoros alatt 350 méter mélységben 48 kilométernyi alagutat terveznek (Európa-Afrika), de még az atomokat is szétrepesztik, mindenre van tehát technikai megoldás, csak egyre nincs: hogyan lehet a hét vagy nyolc öles vasúti aluljárón a villamoskocsival átjutni az utca egyik oldaláról a másikra.

Ez ügyet talán nem is a technika, mint talán inkább egy nagy kanapé akadályozza, mely körül város- és államvasut perlekednek. Az ember készletlen volna — ha nem hangzanék oly triviálisan — az aluljárón innen is, túlra is megállani és nagyot köpni. (Nem tudok törvényt, vagy rendeletet, mely ezt tiltaná.)

Tényleg pedig úgy áll a dolog, hogy az ember, mikor megváltja a drága jegyet az egységes vonatra, egyszersmind megváltja a jogot, hogy az aluljáró előtt leszállhasson és gyalog átmehessen a híd alatt. Tulnan megint felszállhat.

Van ennél egyszerűbb technika? Ugye, hogy nincs?

Azért a kis gyalog egységes részletért nem térítenek semmit, de nem is kérnek érte külön díjat.

Ime így fest negyven évi vajadás után a meg született monstrozus egér!